

Sygn. akt II AKa 24/20

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dorota Wróblewska

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SO del. Marta Urbańska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim del. do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku E. R.

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2020 r.

sprawy

**R. B., s. Z., ur. (...) w M.**

oskarżonego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 maja 2017 r., sygn. akt **XIV K 215/15**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

oskarżonego R. B. uznaje go za winnego tego, że w dniu 19 kwietnia 2015r. w S. chcąc aby P. D. (1) i M. Ż. popełnili przestępstwo rozboju przy posłużeniu się nożem, poprzez zaplanowanie popełnienia czynu, a w tym wskazanie: osoby pokrzywdzonego, na celowość przebrania odzieży, momentu rozpoczęcia działania oraz organizując środek przewozu, którym następnie odjechali z miejsca przestępstwa, ułatwił P. D. (1) i M. Ż. popełnienie czynu zabronionego polegającego na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy polegającej na przytrzymywaniu przedramieniem za szyję i szarpaniu B. M., posługując się nożem, który trzymał w ręku i przykładał do szyi pokrzywdzonego P. D. (1), usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w nieustalonej z góry kwocie i papierosów nieustalonej z góry ilości, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór pokrzywdzonego i spłoszenie przez osobę trzecią, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu w okresie od 21.01.2004r. do 26.01.2004r. i od 11.02.2008r. do 22.05.2014r. części kary 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 25 marca 2014r. w sprawie II K 16/14, łączącym kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 26.03.2004r. w sprawie II K 158/04 za przestępstwo z art.279 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. i Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 29.11.2004r. w sprawie II K 136/04, za ciąg przestępstw z art.280 § 2 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k., tj. przestępstwa z art.18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to przy zastosowaniu art.19 § 1 kk na mocy art.280 § 2 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. B. – Kancelaria Adwokacka w W. 738 (siedemset trzydzieści osiem złotych) brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

## UZASADNIENIE

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 24/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
<b>1 CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>		

### ***o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 26.06.2017r. w sprawie XIV K 215/15

### ***o.11.2. Podmiot wnoszący apelację***

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

**0.11.3. Granice zaskarżenia**

<b>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### **0.11.4. Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

#### **1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

#### **0.12.1. Ustalenie faktów**

<b>0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		<b>R. B.</b>	Popelnienie przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa	Jak w rubryce nr 3	Jak w rubryce nr 3
<b>0.12.1.2. Fakty uznane</b>					

<b>za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	<b>R. B.</b>	Działanie oskarżonego w ramach sprawstwa kierowniczego lub współsprawstwa	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie II AKA 398/17 oraz wyroku Sądu Najwyższego w sprawie III KK 398/18		

### **0.12.2. Ocena dowodów**

<b>0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd okręgowy przeprowadził dowody wskazane w uzasadnieniu swojego wyroku, które częściowo nie są kwestionowane przez skarżącego, zaś co do kwestionowanych, wskazanych w apelacji, ich ocena poprzez odniesienie się do zarzutów apelacji zostanie przedstawiona w rubryce 3. niniejszego uzasadnienia.	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego

<b>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</b>



jak i na rozwój, przebieg i ewentualne przerwanie realizacji znamion przestępstwa popełnianego przez P. D. (1) i M. Ż., co skutkowało niezasadnym uznaniem go za sprawcę kierowniczego do przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w sytuacji gdy nie popełnił on tego przestępstwa,

# niezasadny

# zasadny

# częściowo zasadny

# niezasadny

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony R. B. miał jakikolwiek związek z zachowaniem się współoskarżonych i popełnionym przez nich przestępstwem w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżonemu R. B. miał towarzyszyć jakikolwiek motyw rozboju na pokrzywdzonym czy aby w jakimkolwiek zakresie uczestniczył w realizacji przestępstwa popełnionego przez współoskarżonych oraz aby na jakimkolwiek etapie utożsamiał się z zachowaniem się współoskarżonych,

3) obraza przepisów prawa procesowego która miała wpływ na treść orzeczenia polegające - art. 170 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i art. 169 § 2 k.p.k. polegające na nieuwzględnieniu wniosków dowodowych zgłoszonych w toku całego postępowania przez oskarżonego R. B. w szczególności w postaci przeprowadzenia dowodu z wizji lokalnej z udziałem oskarżonego celem umożliwienia mu wykazania niewiarygodności wyjaśnień składanych przez osoby współoskarżone w sprawie, wskazania na miejsce w którym zostały przez niego pozostawione karty pamięci z jego telefonu zawierające nagrania rozmów z uczestnikami niniejszego

postępowania (śwd. K., osk. Ż.), w postaci przeprowadzenia dowodu z konfrontacji oskarżonego R. B. z śwd. K., zwrócenia się o informację do CBS w (...) i ABW w (...) celem zweryfikowania lub wykluczenia współpracy oskarżonego z funkcjonariuszami tych służb i ewentualnej roli oskarżonego na miejscu zdarzenia,

4) naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów z wyjaśnień osk. P. D. (1) i M. Ż. poprzez uznanie tych dowodów za wiarygodne w sytuacji gdy okoliczności ujawnione w toku rozprawy, zmienność prezentowanych twierdzeń, podejmowane przez współoskarżonych działania ukierunkowane na wpływanie na składane depozycje (wysyłanie listów do rodziny zatrzymanych w wyniku cenzury w których sugerowano okoliczności które miały zostać potwierdzone przez rodzinę) nie pozwalały na obdarzenie tych dowodów walorem wiarygodności,

5) naruszenie art. 399 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie pouczenia oskarżonego R. B. o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu i zakwalifikowania go jako sprawstwa kierowniczego do przestępstwa usiłowania popełnienia rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia przez współoskarżonym M. Ż. i P. D. (1),

6) art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez zaniechanie precyzyjnego wskazania zastosowanych przepisów ustawy karnej przy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. B.



	<p>niezależnie od powyższych zarzutów:</p> <p>7) obraza przepisów prawa materialnego - art. 18 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że czynność „kierowania wykonaniem” czynu zabronionego obejmuje swoim zakresem znaczeniowym „organizowania” wykonania czynu zabronionego przez inną osobę w sytuacji gdy istota kierowania wykonaniem czynu zabronionego zasadza się na istnieniu rzeczywistej możliwości panowania nad realizacją czynu zabronionego przez inną osobę tj. rzeczywistego kierowania wykonania tego czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>1. Rację ma skarżący twierdząc, że działanie oskarżonego R. B. nie wypełniło znamion sprawstwa kierowniczego. Kwestia ta została już przesądzona w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 28 grudnia 2017r. w sprawie II AKa 398/17 i brak jest podstaw do czynienia obecnie rozważań w tej kwestii.</p> <p>2. Nie ma racji skarżący twierdząc, że oskarżony R. B. nie miał jakiegokolwiek związku z zachowaniem współoskarżonych (prawomocnie już skazanych: P. D. (1) i M. Ż.). W ocenie Sądu apelacyjnego oskarżony swoim zachowaniem w inkryminowanym czasie wyczerpał znamiona pomocnictwa do rozboju z użyciem noża, który ostatecznie w odniesieniu doP. D. (1)</p>		

i M. Ż. zakończył się na etapie usiłowania. Pomocnictwo to wywołanie przez jego sprawcę takiej sytuacji, że popełnienie czynu będzie przez sprawcę realizującego znamiona czynu łatwiejsze niż gdyby zachowanie pomocnika nie miało miejsca. Jednocześnie ułatwienie popełnienia czynu zabronionego musi mieć miejsce przed jego realizacją albo najpóźniej w jej trakcie. W realiach przedmiotowej sprawy oskarżony R. B. udzielił pomocy sprawcom bezpośrednim przed przystąpieniem przez nich do realizacji przestępczego planu. Jak wynika z zeznań świadka P. M. (k.832av akt sądowych), wszyscy trzej oskarżeni przebywając w jego mieszkaniu zaczęli rozmawiać o napadzie na B. M.. Nie jest zatem tak, że oskarżony R. B. wywołał u współoskarżonych P. D. (1) i M. Ż. zamiar dokonania rozboju na B. M., co wyklucza przypisanie mu zarzutu podżegania do popełnienia tego przestępstwa. Oskarżony R. B. wskazał bezpośrednim sprawcom czym konkretnie mają interesować się w czasie rozboju, tj. papierosami i pieniędzmi. Wynika to z wyjaśnień oskarżonych; P. D. (1) (k.119, 126, 155 akt prokuratorskich, k.380 akt sądowych), M. Ż. (k.676 akt prokuratorskich) oraz zeznań świadka P. M. (k.832b akt sądowych). Oskarżony R. B. następnie skutecznie zorganizował transport sprawców na miejsce zdarzenia i ich stamtąd powrót dzwoniąc do świadka S. K., co wynika zarówno z jego zeznań (k.741v akt sądowych), jak i z zeznań świadka P. M. (k.832b akt sądowych) a także z wyjaśnień samego oskarżonego P. B. (k. 283, 2809 akt sądowych). Oskarżony był również inicjatorem przebrania się współsprawców w czarne skórzane kurtki, co miało skutkować

profesjonalnym dla planowanego napadu ich wyglądem (wyjaśnienia oskarżonych: P. D. (1) – 381 akt sądowych, R. B. – k.286 akt sądowych). Wskazane zachowania oskarżonego P. B. pozwalają, w ocenie Sądu apelacyjnego, na ustalenie, że wyczerpał on swoim zachowaniem znamiona pomocnictwa do dokonania rozboju z użyciem noża. Prawidłowo ustalona przez Sąd I instancji okoliczność (potwierdza ją sam R. B.– k.142, 147 akt prokuratorskich), że oskarżony był świadkiem przekazywania noża P. D. (1) pozwala na uznanie, że dokonane przez niego pomocnictwo dotyczyło popełnienia rozboju z użyciem noża. O ile bowiem w realiach ustalonych okoliczności nie sposób uznać aby oskarżony R. B. działał w zamiarze wspólnego z pozostałymi oskarżonymi dokonania rozboju na B. M., ani też w zamiarze dokonania go na swój rachunek, o tyle jego działania stanowiły realne wsparcie dla bezpośrednich sprawców; dopuścił się zatem pomocnictwa do dokonania tego przestępstwa. Opisane wyżej zachowania oskarżonego R. B. niewątpliwie ułatwiły popełnienie czynu przez sprawców bezpośrednich. Pozyskali oni bowiem przekonanie zarówno co do osoby, na której opłacanym byłoby dokonanie rozboju, mogli do niego pojechać, jak również wrócić po zdarzeniu. Pomocnictwo ma być samodzielny, niezależny od odpowiedzialności sprawców bezpośrednich, a skutkiem pomocnictwa jest ułatwienie popełnienia czynu. Okoliczność zatem, że pochod przestępstwa sprawców bezpośrednich zakończył się na etapie usiłowania nie skutkuje uznaniem, że również i pomocnik ma odpowiadać za pomocnictwo do usiłowania popełnienia

przestępstwa. Zamiarem oskarżonego bowiem – jak wynika z powołanego wyżej materiału dowodowego – było pomocnictwo do dokonania rozboju z użyciem noża na B. M..

Skutkiem zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. B. było ukształtowanie na nowo orzeczonej wobec niego kary. W ocenie Sądu apelacyjnego bowiem, pomocnictwo niesie ze sobą niższy ładunek społecznej szkodliwości niż sprawstwo. Jednocześnie jednak, w ocenie sądu odwoławczego, brak jest podstaw do zastosowania art.19 § 2 kk i orzeczenia kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem. Podjęte bowiem przez oskarżonego R. B. działania w ramach pomocnictwa nie pozwalają na uznanie, że nawet najniższa kara będzie się jawić jako nadmiernie surowa. Sąd uznał, że karą spełniającą sądowe dyrektywy wymiaru kary będzie kara nieznacznie przekraczająca minimalny próg ustawowy. Biorąc pod uwagę, że oskarżony R. B. odpowiada w warunkach art.64 § 2 kk, karą minimalną jaką można było wobec niego orzec była kara 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. W ocenie Sądu apelacyjnego kara 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności jest karą adekwatną do popełnionego przez niego czynu i spełnia wszystkie dyrektywy kary określone w przepisie art.53 kk, tj. dyrektywę winy - jej dolegliwość nie przekracza stopnia jego winy, dyrektywę stopnia społecznej szkodliwości czynu, na którą wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk, tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania

oraz postać zamiaru i motywacja, dyrektywę prewencji indywidualnej, tj. uwzględnia cele zapobiegawcze, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy oraz dyrektywę prewencji ogólnej, tj. kształtuje świadomość prawną społeczeństwa.

3. Odnosząc się do zarzutu związanego z oddaleniem wniosków dowodowych oskarżonego wskazać należy, że żaden ze złożonych przez oskarżonego wniosków dowodowych nie pozostał bez reakcji Sądu okręgowego. Nie doszło zatem do naruszenia prawa oskarżonego do obrony, nie stanowi o tym naruszeniu bowiem fakt, że sąd skorzystał z uprawnienia do oddalenia wniosków dowodowych oskarżonego. Sąd odwoławczy nie stwierdza wpływu braku konfrontacji między oskarżonym R. B. na treść zaskarżonego orzeczenia, zatem zarzut apelacyjny w tym zakresie nie jest zasadny. Sąd apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela utrwalone w orzecznictwie stanowisko, że przepis art.172 kpk nie nakłada na sąd obowiązku przeprowadzania konfrontacji w każdej sytuacji zaistnienia sprzeczności między depozycjami przesłuchiwanym osób. Cel jakim jest wyjaśnienie sprzeczności między nimi może zostać osiągnięty poprzez odniesienie się do każdego z dowodów w ramach ich swobodnej oceny (postanowienie Sądu Najwyższego z 21.01.2016r. w sprawie II KK 372/15, wyroki: Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 21.12.2018r. w sprawie II AKa 263/18, Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13.12.2017r. w sprawie II AKa 242/17, Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 6.12.2017r. w sprawie II AKa 232/17, Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 22.03.2017r. w sprawie

II AKa 37/17, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 16.03.2017r. w sprawie II AKa 509/16, Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 6.12.2016r. w sprawie II AKa 233/16).

Odnosząc się do wskazywanego w apelacji wniosku oskarżonego o przeprowadzenie dowodów na okoliczność jego rzekomej współpracy ze służbami, podzielić należy pogląd Sądu okręgowego, że nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nic bowiem nie wskazuje na to aby, nawet jeżeli oskarżony miałby współpracować ze służbami (na co nie ma żadnych wiarygodnych dowodów), to jego zachowanie w inkryminowanym czasie miało mieć związek z tą współpracą. Sam oskarżony utrzymuje, że miała mieć ona na celu rozbijanie przestępczości narkotykowej, z którą zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania nie miało jakiegokolwiek związku. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że przedłożone przez oskarżonego pismo z ABW (k.425 akt sądowych) nie wskazuje na taką współpracę. Zostało ono bowiem przesłane oskarżonemu z Sekcji Skarg i Wniosków i żadną miarą nie stanowi potwierdzenia działania oskarżonego R. B. jako tajnego współpracownika ABW. Mając na względzie przypisanie oskarżonemu R. B. pomocnictwa do rozboju, wskazać należy na brak wpływu wizji lokalnej na ustalenia w tym zakresie. Podkreślenia wymaga, że w przypisane temu oskarżonemu zachowania wypełniające znamiona pomocnictwa do rozboju z użyciem noża miały miejsce w mieszkaniu świadka P. M. (zainicjowanie i zaplanowanie przestępstwa, zapewnienie transportu, wskazanie na konieczność zmiany odzieży

na bardziej dostosowaną do zamierzonych działań). Zarzut apelacyjny nie precyzuje natomiast wpływu wizji lokalnej w mieszkaniu świadka P. M. na treść orzeczenia. Z uwagi na fakt, że wskazane wyżej ustalenia zostały poczynione w czasie bezpośrednich rozmów wszystkich oskarżonych w obecności świadka P. M., nie może zostać uznany za skuteczny zarzut braku wizji lokalnej na miejscu, gdzie wedle twierdzeń oskarżonego R. B. miał on pozostawić karty pamięci z nagraniami rozmów z uczestnikami niniejszego postępowania.

4. Aprobata Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut apelacji dotyczący dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów w postaci wyjaśnień współoskarżonych: P. D. (1) i M. Ż.. Przed przystąpieniem do rozważań w tym zakresie wskazać należy na brak argumentacji dotyczącej podnoszonej w zarzucie obrazy art.410 kpk. Powołana w tej części apelacji argumentacja dotyczy bowiem jedynie art.7 kpk w odniesieniu do wyjaśnień współoskarżonych: P. D. (1) i M. Ż.. Argumenty skarżącego w tym zakresie są bardzo skromne i w zasadzie ograniczają się do wskazania, że wyjaśnienia te są pomówieniem oskarżonego przez współoskarżonych mającym na celu umniejszenie własnej winy. Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że nie sposób stwierdzić z jakich powodów oskarżony R. B. nie wziął bezpośredniego udziału w przestępstwie. Sąd ustalił, że powodem tym była obawa przed rozpoznaniem przez pokrzywdzonego, u którego wcześniej kupił papierosy (str.5 uzasadnienia wyroku). Skarżący nie zakwestionował tego ustalenia w wywiedzionej apelacji. Biorąc pod

uwagę przyjętą kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu R. B. przez Sąd apelacyjny aktualnie rozpoznający sprawę podkreślić należy, że wyjaśnienia współoskarżonych nie były jedynymi dowodami świadczącymi o tym, że oskarżony R. B. dopuścił się pomocnictwa do przestępstwa rozboju z użyciem noża, o czym świadczą dowody wskazane powyżej w niniejszym uzasadnieniu. Podkreślenia wymaga, że poczynione ustalenia znajdują swoje oparcie nie tylko we wskazywanych przez skarżącego wyjaśnieniach współoskarżonych ale również w zeznaniach świadków. I tak świadek S. K. potwierdził, że po oskarżonych przyjechał na prośbę oskarżonego R. B.. Istotnym dowodem potwierdzającym sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu są wydaje się niedostrzeżone (ale również niekwestionowane) przez skarżącego zeznania świadka P. M.. Tymczasem stanowią one podstawę do poczynienia ustaleń co do roli oskarżonego R. B.. Nie ma również racji skarżący, że nie ustalono motywu działania sprawców; była nią bowiem chęć zaboru papierosów i pieniędzy od pokrzywdzonego. W ocenie Sądu apelacyjnego przypisane oskarżonemu R. B. zachowania wyczerpują znamiona pomocnictwa do rozboju z użyciem noża; w szczególności sam oskarżony R. B. wyjaśnił, że przed napadem w samochodzie obok niego siedział P. D. (1), który miał nóż (k.147 akt prokuratorskich).

5. Z uwagi na zmianę kwalifikacji prawnej czynu przez Sąd odwoławczy obecnie rozpoznający apelację, aktualność swą utracił zarzut braku pouczenia oskarżonego



w trybie art.399 § 1 kpk przez Sąd I instancji. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że skarżący nie podniósł żadnych argumentów celem wykazania, że brak owego pouczenia miał wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem dla skuteczności zarzutu obrazy przepisów postępowania należy wykazać nie tylko, że do obrazy określonego przepisu doszło ale również, że miało to wpływ na treść orzeczenia.

6. Dezaktualizacji, wobec zmiany kwalifikacji prawnej czynu dokonanej przez Sąd odwoławczy poprzednio rozpoznający sprawę, uległ zarzut zaniechania przez Sąd okręgowy precyzyjnego wskazania zastosowanych przepisów ustawy karnej przy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. B.. Na marginesie zatem wskazać należy, że Sąd apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w tym zakresie przez poprzedni skład orzekający (str.24 uzasadnienia wyroku w sprawie II AKa 398/17).

7. Wobec zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. B. brak jest podstaw do odnoszenia się na obecnym etapie postępowania do zarzutu błędnej wykładni przepisu dotyczącego sprawstwa kierowniczego.

Wnioski

1) zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu

ewentualnie o

2) uchylene zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. B.i

# zasadny  
# częściowo zasadny  
# niezasadny  
# zasadny  
# częściowo zasadny

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.	# niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p><b>1.</b> Wobec uznania za niezasadne zarzutów podniesionych w tym zakresie, brak jest podstaw do uwzględnienia tego wniosku.</p> <p><b>2.</b> Wobec uznania za niezasadne zarzutów podniesionych w tym zakresie, brak jest podstaw do uwzględnienia tego wniosku.</p>		

<b>1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>	<b>PODLEGAJĄCE</b>	
1.		Uznanie, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona pomocnictwa do przestępstwa rozboju z użyciem noża.
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Jak w rubryce 3. niniejszego uzasadnienia		
<b>1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>		
<b>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
0.11.		Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok w zakresie wskazanym w pkt. II wyroku Sądu odwoławczego		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		

Uznanie za niezasadne zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego; patrz rubryka 3.	
<b>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Jak w punkcie I wyroku Sądu odwoławczego	
Zwiążle o powodach zmiany	
Ocena materiału dowodowego w ramach ustawowych uprawnień Sądu odwoławczego.	

<b>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
<b>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>			
1.1.	<table border="1"> <tr> <td>Nie dotyczy</td> <td># art. 439 k.p.k.</td> </tr> </table>	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.		
Zwiążle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
2.1.	<table border="1"> <tr> <td>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</td> <td># art. 437 § 2 k.p.k.</td> </tr> </table>	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwiążle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
3.1.	<table border="1"> <tr> <td>Konieczność umorzenia postępowania</td> <td># art. 437 § 2 k.p.k.</td> </tr> </table>	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<b>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
Nie dotyczy		
<b>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na mocy przepisów § 2, § 4 ust.1, § 17 ust.2 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.	
<b>1Koszty Procesu</b>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk w zw. z art.10 ust.1 Ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalniając oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz od kosztów sądowych

w postępowaniu odwoławczym uznając, że w jego aktualnej sytuacji finansowej i w perspektywie odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

**1PODPISY**

<b>0.11.3. Granice zaskarżenia</b>			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
<b>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<b>0.11.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	Zmiana